

jeg bare ikke, at regeringen stemmer imod Enhedslistens forslag om en bedre fordeling, det kan jeg slet ikke forstå.

Så takker jeg fru Elisabeth Arnold for svaret om situationen for de nye lande, der fra starten næppe vil kunne komme med i euroen. Det kalder jeg ikke et solidarisk projekt, at man nu koncentrerer kræfterne om at opbygge en magtkoncentration i den vestlige del af Unionen, som man på forhånd ved at den østlige del ikke vil kunne deltage i. Dem vil man ikke vente på, så langt rækker solidariteten trods alt ikke. Jeg synes ikke, det er særlig flot, det må jeg sige.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg vil gerne spørge fru Elisabeth Arnold, om ikke det er rigtigt, som jeg har forstået det – og det er så lidt anderledes, end fru Elisabeth Arnold fremstillede det – at alle nye ansøgerlande, der kommer ind i EU, også skal med i euroen, Polen, Ungarn, dem alle sammen, Tyrkiet til sin tid. I samme øjeblik de opfylder betingelserne med hensyn til inflation, rente, statsunderskud og statsgæld, skal de ind i euroen, og så får vi altså, hvis Danmark også går med, fælles penge med dem, og det bliver altså et kæmpe omfælde med en halv milliard mennesker og omfattende ganske mange lande, også Polen og Tjekkiet og Slovakiet.

De skal ind i euroen, mens Danmark, Sverige og England er i den unikke situation, at vi er medlem i EU og kan beslutte, om vi vil gå med i euroen eller ej, men vi er stadig med i EU; det kan de andre ikke. Er det ikke trods alt rigtigt?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Nu får hr. Keld Albrechtsen det til at lyde, som om euroen er et usolidarisk projekt. Jamen medlemskabet af EU, som de nye lande får i Øst- og Centraleuropa, medfører jo disse massive overførsler, som udenrigsministeren gjorde rede for før. Og de øvrige overførsler, der ligger i EU's strukturfonde, i landbrugsordningerne, i andre ordninger, ændres jo ikke, om man er med i euroen eller ej. Alle de mekanismer kender vi jo fra EU's øvrige aktiviteter. Og det er da i høj grad et solidarisk projekt, at rige, velstående lande giver noget til lande, der er noget tilbage, så det synes jeg faktisk ikke at man kan bruge som argument imod euroen.

Til hr. Frank Dahlgaard vil jeg sige: Med hensyn til de lande, der har ansøgt om at være med i det hele, er det klart, at de jo ikke kan blive medlemmer af euroen, før de opfylder kravene, og det er præcis dem, der vedrører rente, inflation og underskud på finanserne og offentlig gæld. Men for øvrigt tror jeg, den samme betingelse gælder for Sverige, man er vist ikke helt klar over, hvilken status Sverige har i forhold til euroen vedrørende dets tiltrædelses-traktat. Men nye lande skal være med, når de opfylder kravene, og det bestemmer de selv, hvornår de gør.

Keld Albrechtsen (EL):

Information bragte den 21. marts en meget interessant artikel, hvor det blev fastslået, at en amerikansk, en britisk og en tysk storbank sammestemmende afviste, at et dansk nej til ØMU'en den 28. september skulle kunne give panik på valutamarkederne. Det var altså tre eksperter fra tre store finanskapitalhuse i udlandet, som bedømte situationen sådan, at den danske økonomi er stærk, og at der ikke vil blive nogen panik i tilfælde af et nej.

Alligevel ser vi så, at der føres en konsekvent og stadig mere useriøs skræmmekampagne fra regeringens og tilhængernes side imod befolkningen for at true den til at stemme ja.

Ritzau omtalte kl. 12.48 i dag, at statsministeren på sit pressemøde i dag havde givet udtryk for, at den retning, som LO's analyse – trusler om at vi ville miste 35.000 arbejdspladser – tog, mente statsministeren, at LO havde ret i.

Der går ikke en dag, uden at tilhængerne lægger et nyt lag på denne skræmmekampagne, og det skulle såmænd undre mig, når vi når frem til den 28. september, om der overhovedet vil være en eneste arbejdsplads tilbage i Danmark dagen efter, hvis vi stemmer nej. Med det tempo, skræmmekampagnen udvikler sig i for øjeblikket, må man i hvert fald sige, at det bliver et rædselskabinet uden sidestykke, hvis danskerne skulle være så frække, at de bruger deres selvbestemmelsesret til at sætte kryds ved nej den 28. september.

Jeg synes ikke, det er smukt at se på, at man fra tilhængersiden har valgt at starte kampagnen på den måde og dermed sænke debatniveauet til noget, som selv målt i forhold til tidligere debatter op til afstemninger om EU må siges at være et hidtil uset lavpunkt.